

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

ΚΓ'

Γοντεία.

Ὅτε ὁ Κλαύδιος μετὰ ταχεῖαν πορείαν ἀφίκετο εἰς Πενόε, ὁ Καίσαρ ἐχρεμέτισεν ἐκ χαρᾶς, αἱ δὲ ὕλακαί τῶν φίλων αὐτοῦ κυνῶν ἀπήντησαν ἔνδοθεν τῆς αὐλῆς.

Μόνον τὰ παρὰ θύρα τοῦ μαγειρείου ἐφωτίζοντο. Τὸ χωρίον ἐκοιμάτο ἤδη.

Ὁ Ζοσίλ ζωηρὸς πάντοτε ἔσπευσε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸν κύριόν του.

— Ἐλάτε λοιπόν, κύριε Κλαύδιε, εἶπεν ὁ θεράπων, τὸ δεῖπνον τελειώνει.

Ἐν τῷ μαγειρείῳ ἄκρα ἐπεκράτει ζωηρότης.

Ὁ ἱερεὺς εἶχεν ἑτοιμον τὴν καπνοσύριγγά του, ἵνα καπνίσῃ εὐθὺς ὡς αἱ κυραὶ ἤθελον ἐπιτρέψαι τοῦτο.

Ὁ Μισὸ ἐφαίνετο λησμονήσας τὰς συμβουλὰς τοῦ κύρ Λεσγιδού· ἐρωτευμένος ὅσον οὐδέποτε, εἶχε μεταβῇ μετὰ τὴν ιδέαν ν' ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωκε τῷ δικαστικῷ κλητῇ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Μαριάνναν νὰ μὴ μεταβῇ εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλθέν, ἔνθα δυσάρεστον τι ἡδύνατο νὰ συμβῇ αὐτῇ.

Καθήμενος πλησίον τῆς Ἀγνῆς, ἥτις ἠκροᾶτο ἀφηρημένη τῶν κολακευτικῶν αὐτοῦ λόγων, ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ, μὴ γνωρίζων ἄλλως τε πόθεν ν' ἀρχίσῃ τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο θέμα.

Πολλάκις ἡ ὠραία μελαγχροινὴ παρτήρη τὸ ὠρολόγιον, ὅπερ ἐδείκνυνεν ἑννέα ὥρας.

Οἱ συνδαιτυμόνες οὐδαμῶς ἐφαίνοντο σπεύδοντες νὰ ἐγερθῶσι τῆς τραπέζης.

Ἡ Ἀγνὴ ἐν τούτοις ἡδημόνει. Ὁ καλωπισμὸς αὐτῆς ἦν ἐπίσης κάπως ἐπιμε-

μελημένος, ὅπερ δὲν διέφυγε τὸ ὄμμα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἰακώβου.

Τὴν κόμην εἶχε διευθετήσῃ ἐν εἵδει στεφάνης, οἱ δὲ μέλανες καὶ ἡδονικοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀπήσπραπτον. Αἱ ροδόχροες αὐτῆς παρειαὶ εἶχον τὴν ὄψιν ἀνθέων προσφάτως διανοιχθέντων, ἐνῷ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς τὸ στῆθος τῆς ἐπαλλεβιαίως.

Ὁ φύλαξ, καθήμενος πλησίον τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Μαριάννης, διηγεῖτο τὰς πορεῖας τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ κυρίας καὶ τὴν εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐλθέν ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Εἶχε λησμονήσει τὰς ὑπονοίας, ἃς διηγήειρον αὐτῷ αἱ ἐρωτήσεις τῶν δύο ἀδελφῶν, ἡ δὲ φαινομενικὴ ἡρεμία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγαθότητος τοῦ Κορεντίνου καθυσύχαιεν αὐτὸν τελείως. Δὲν διενоеῖτο εἰμὴ τὴν ἱστίαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, εἰς ἣν ὁ ἀτυχὴς συνεκέντρον πάντα αὐτοῦ πόθον.

Ὁ Κλαύδιος εἰσελθὼν ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα του, ἣν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον, εἶτα ἔδωκε δύο φιλήματα τῇ Ἀγνῇ καὶ ἐχαίρεισεν ἐγκαρδίως τοὺς λοιπούς.

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον αὐτοῦ καὶ ἐξήγησε τὸ αἶτιον τῆς βραδύτητός του, εἰπὼν ὅτι συνέβη τι δυσάρεστον εἰς νέαν τινα κυρίαν, ἣν ἐθεράπευε καὶ ἣν θὰ ἐπανέβλεπε τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλθέν, παρὰ τῷ ξενοδόχῳ Ζακού.

Ἡ Ἀγνὴ ἐπωφελήθη πάραυτα τῆς εὐκαιρίας :

— Μητέρα, εἶπεν αὐτῇ, πρέπει νὰ κοιμηθῇς. Θὰ ἐξυπνήσῃς ἐνωρίς διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς Ἐλθέν.

Τὰ τῆς ἐκδρομῆς συνεφωνήθησαν.

Ὁ Κλαύδιος θὰ ὠδήγει τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τῆς Ροζίνας ἐφ' ἀμάξης, ἵνα φθάσῃ οὕτως ἐνωρίς παρὰ τῷ ἀρρώστῳ αὐτοῦ. Οἱ ἄλλοι θὰ μετέβαινον πεζῇ, ὅλοι θὰ ἦσαν εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ θὰ συνηντῶντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου τῆς κυρὰ Νικὸλ.

Ὁ χωροφύλαξ ἔξεε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀμηχανίᾳ.

Ἄνωθεν τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἔνθα ἡ εὐτυχία ἀπήσπραπτεν εἰς πάντων τὰ πρόσωπα, ἔβλεπε τὴν εἰρῶνα καὶ ἀπειλητικὴν κεφαλὴν τοῦ κύρ Λεσγιδού.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἤτοιμαζέτο νὰ ὁμιλήσῃ, πάντες ἡγέρθησαν ἵνα ἀπέλθωσιν.

— Ἐ! τοῦ λόγου σου, κύρ Μισό, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, τί σκέπτεται ;

Εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς, ὁ λοχαγός, μετὰ τὸ δεῖπνον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἔνθα ἦσαν συνηγμένοι οἱ ξένοι τῆς μαρκησίας. Ὁ στρατηγὸς διηγεῖτο τῇ δεσποινίδι Σιμονὲ τὰ συμβεβηκότα τοῦ βίου του. Ὁ Μάξιμος, ὁ ἐχθρὸς τοῦ γάμου, ὑπέκυπτεν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν πολλῶν θεληγῶν τῆς ὑποκομισῆς δὲ Ρεβίλ. Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ μαρκησία ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων ὡς πάντοτε, ὁ δὲ Φοντραῖλ ἦν πλησίον τῆς συζύγου του, καὶ τέλος ἡ Καικιλία ἀνέκρουεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τεμάχια ἐκ τῆς Μασκὸτ καὶ τοῦ Μικροῦ

Λουκό, ἐνῷ ὁ δ' Ἀμβαρὲς, στηριζόμενος διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, ἠτένιζεν αὐτὴν περιπαθῶς.

Αἰφνης ὁ στρατηγὸς ἐφώνησε :

— Λοχαγέ !

Οὐδεὶς ὑπήκουσεν αὐτῷ.

Ἐπανέλαβε :

— Λοχαγέ, μήπως ἐκουφάθητε ; Θέλετε νὰ παίξωμεν οὐίστ.

Ἡγέρθη καὶ παρετήρησε περιέργως εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πῶς ! εἶπεν, ἔφυγεν.

Ἀληθῶς δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχεν ἀπέλθει τῆς συναναστροφῆς, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ, καὶ τῇ συνανοχῇ ἵπποκόμου τινος, εἰς ὃν εἶχεν εἶπει τὸ σχέδιόν του, ἔλαβε τὸν εὐνοούμενον αὐτοῦ ἵππον ἀπὸ τῶν ἵπποστασιῶν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Πενόε.

Ἡ Ἀγνὴ εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι τὴν δεκάτην ὥραν θὰ ἦτο εἰς τὸν κήπον πλησίον τῆς ζυλίνης γεφύρας.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἔσπευδεν. Εἶχεν ἄλλως τε καιρόν, οὐδαμῶς δ' ἐφοβεῖτο ν' ἀποπλανηθῇ. Ἐγνώριζε θαυμασίως τὴν ὁδὸν τοῦ Πενόε. Ἐκεῖνο ἦτο τὸ δέκατον πέμπτον τοῦλάχιστον ταξιδιον, ὅπερ ἐπεχείρει ὑπὸ τὰ παρὰ θύρα τῆς Ἀγνῆς. Ἀληθῶς διὰ κατὰκτησιν χωρικῆς τοῦτο ἦτο πολὺ.

Ἦτο μὲν ὠραία καὶ θελκτικωτάτη ἡ Ἀγνὴ, τὰ πάντα ὅμως ἔχουσι τὸ τέλος τῶν, ὁ δὲ λοχαγὸς διενоеῖτο, ὅτι ἡ στιγμή τῆς παραδόσεως τοῦ πολιορκημένου φρουρίου εἶχεν ἐπέλθει !

Ἡδεῖαι ὦραι ! Στιγμαὶ φαιδραί, ἃς ἀναμνηστικεταὶ τις μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ βίου.

Συλλογιζόμενος ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔδρεπε τὸν καρπὸν ἐκείνον, τὸν ἄωρον ἔτι, ὅπερ κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ δένδρου ἦν εἰς τὴν διάθεσίν του, ὁ ἀξιώματικὸς ἡσθάνετο ἀφαντο ἡδονῇ. Ἐπὶ τέλους ! ἡ ἐπιμονὴ του θὰ ἡμεῖβετο. Οὐδέποτε ἔγραψε πλειότερα φύλλα χάρτου, οὐδέποτε ἀνεσκάλευσε τοσοῦτ' εἰς τὴν μνήμην του, ἵνα ἀνεύρῃ φράσεις τρυφερὰς καὶ παθητικωτάτας. Ἐνῷ ἐνδύμνος μουσικὴ ἔψαλλον αὐτῷ τὰ ἐπιθαλάμια τοῦ ὑμεναίου, ἠκροᾶτο τῶν θυρόφων τοῦ δάσους, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου ἐταράσσοντο μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ἡμέρας. Ἐνίοτε σκιαὶ ἀμφίβολοι διήρχοντο πλησίον αὐτοῦ, ὁ δὲ ἵππος του ἀνεσκίρτα.

Καθυσύχαιεν αὐτὸν διὰ μιᾶς λέξεως καὶ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν αὐτοῦ παρατηρῶν τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιόν του.

Αἰφνης εἰς τι ἀδενδρον μέρος κατὰ τινα διασταύρωσιν ἀτραποῦ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς ὑψηλὸν καὶ ἰσχνὸν ἀνθρωπον φέροντα καραβίαν ἐπ' ὤμου.

— Νά, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, εἰσθε ὑμεῖς, λοχαγέ μου; Διάβολε ! ἀργὰ γυρίζετε.

— Σακορράφα !

— Μάλιστα. Ποῦ διάβολο πηγαίνετε ἀπ' ἐδῶ ;

— Τυχαίως. Ἐχω φοβερὰν ἡμικρανίαν· πρέπει νὰ κινηθῶ καὶ ν' ἀναπνεύσω ἀέρα. Σὺ δὲ ποῦ πηγαίνεις ;